

[Poul Nødgaard]

Der går sikkert nogle måneder, og jeg vil håbe, at der kommer rigtig mange gode deputationer i Kirkeudvalget, hvor vi kan drøfte de mange spørgsmål igennem. Så må vi sætte os ned og være lydhøre over for det, der kommer frem. Vi har prøvet det før i Kirkeudvalget – ganske spændende arbejde.

Bodil Melgaard Haakonsen (CD):

I 1989, da man ændrede loven om folkekirkens økonomi og derigennem tilvejebragte hjemmel til, at kirkeministeren fastsatte nærmere regler for finansieringen af et centralt mellemkirkeligt råds virksomhed samt finansieringen af lokalt mellemkirkeligt arbejde af kirkelige ligningsmidler, var vi i CD noget betænkelige ved dette forslag. Men da vi nu har set, at det har fungeret stort set problemløst i de forløbne fire år, kan vi ikke have noget imod, at den gældende ordning og dermed folkekirkens deltagelse i mellemkirkeligt arbejde nu gøres permanent. Derfor kan CD gå ind for det foreliggende lovforslag.

Hans Larsen-Ledet (RV):

Forslaget indebærer, at den nuværende ordning gøres permanent, hvorefter kirkeministeren kan fastsætte regler om folkekirkens deltagelse i lokalt mellemkirkeligt arbejde samt finansieringen heraf.

Rent praktisk indebærer forslaget ligeledes, at enkelte bestemmelser om menighedsrådets rådighedsbeløb og om indsamlinger i kirken til fremme af menighedsrådsarbejdet flytter fra loven om menighedsråd til loven om folkekirkens økonomi. Men uanset hvordan vi i øvrigt ser på det, mener vi, at det bliver interessant at benytte forslaget her som en anledning til at høre om det mellemkirkelige arbejde.

Udgifter til kursus, som har betydning for hvervet som medlemmer af menighedsråd og provstiudvalg, kan dækkes af kirkelige ligningsmidler, og derudover kan der ydes erstatning til provstiudvalgsmedlemmer for tabt arbejdsfortjeneste. Endelig får stiftsøvrigheden samme reaktionsmulighed over for provstiudvalget og dets medlemmer som over for menighedsrådet og dets medlemmer.

Derfor – med de få ting, jeg har nævnt om lovforslaget – har vi fra radikal side besluttet os for, at vi vil støtte det.

Kirkeministeren (A.O. Andersen):

Jeg kan også her stort set takke for en velvillig modtagelse det meste af vejen rundt.

Den interessante debat imellem Venstres og Det Konservative Folkepartis ordførere viser jo, at debatten og lysten til at diskutere denne sag ikke er helt død, så der skal nok også komme interessante udvalgsmøder ud af den del af det.

Jeg vil gerne sige vedrørende hr. Torben Rechendorffs spørgsmål om Grønland, at det er ganske rigtigt vurderet, at det er et spørgsmål om, at man ikke er klar. Jeg er enig i det synspunkt, at alt, hvad der kan cementere og holde fast i, at kirken i Grønland er en del af den danske folkekirke, skal gøres, men jeg må så også sige, at det skal gøres i nøje samarbejde med og præcis så langt, som kirken i Grønland og det grønlandske hjemmestyre ønsker det. Jeg er sikker på, at hvis der fra dansk side vil blive fremsat noget, der bare bliver oplevet som et forsøg på at fastholde det gamle underordningsforhold i forhold til folkekirken i Danmark eller et af de danske stifter, vil det virke modsat hensigten.

Så vidt jeg husker, sagde jeg ved behandlingen af Grønlandsloven noget om, at jeg oplevede, at det, at kirken i Grønland blev selvstændig og var sig bevidst som Grønlands kirke, men også holdt fast i at være en del af folkekirken, betragtede jeg som en rigdom for den danske folkekirke. Deri ligger naturligvis også, at jeg er enig i hr. Torben Rechendorffs synspunkt, at det gælder om at fastholde denne forbindelse, men at det skal ske på helt lige vilkår. At ønsket er sådan fra Grønlands side ligger jo også i, at man har valgt en mere selvstændig karakter at stiftet, end man har valgt på Færøerne. Det må vi respektere, og det tror jeg vi er enige om.

Bemærkningerne hele vejen rundt indbyder i øvrigt, synes jeg, mest til at blive afklaret i udvalget.

Jeg skal lige sige om – jeg tror, det var hr. Poul Nødgaards bemærkning om provstiudvalgene, at vi har ikke en lang række af kriminelle handlinger, som vi har manglet værktøj imod. Der har faktisk ikke været nogen, men naturligvis har de det samme krav på retssikkerhed, som man har i menighedsrådene, det vil sige, at de kender konsekvenserne, og at den overliggende myndighed har lov hjemmel